

Jestřábí žena

Mezitím

Máš na očích větrný závoj, sám na cestách věčně mě hledáš.
Pán svítání s podivnou písní, proč mě probouzí, když svou kytar
u zvedáš.

Na každý struně krůpěj krve, běžím ti naproti
a v ranních mracích se mi ztrácíš.

Z mlhy utkaná jsem jenom motýl, sedám ti do dlaně a dlaň se
zavírá, já po stý umírám.

R: Říkaš, že se sem vrátíš, možná nikdy, možná že brzy,
ještě jednou do kytar sáhnem, ze strun padají slzy.
Noc a den, noc a den, noc a den, marně hledají
noc a den, noc a den, kdy se setkají,
milenci prokletí, věčně se trápí,
když jeden odchází, druhý se vrátí.

Pláč na řasách, princezna nocí, déšť v ulicích, víčka se chvějí
.

Pán svítání, marně tě hledá, proč jen umírám, když struny mu zn
ějí.

Na každý struně krůpěj krve, běžím ti naproti a v ranních mrac
ích
se mi ztrácíš.

Z mlhy utkaná jsem jenom motýl, sedám ti do dlaně a dlaň se zav
írá,
já po stý umírám.

R: